

Jill Mansell

Solo

band 1

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

Voor mijn broer Paul,
omdat ik trots op hem ben.
En omdat hij dit boek nu
wel zal moeten lezen...

Tessa vond party's met veel vreemden altijd stierlijk vervelend.

'Nou, maar je gaat verdorie deze keer wel mee,' zei Holly ongeduldig. 'Je bent in geen weken de deur uit geweest, en dit wordt fantastisch. Iedereen komt. En gebruik je verstand, benut je kansen... laat een stukje been zien... een stukje boezem... dan vind jij vast net zo'n man als ik.'

Tessa veegde haar handen aan haar toch al met verf besmeurde sweatshirt af en pakte de fles belachelijk dure chablis die Holly altijd met alle geweld wilde kopen omdat ze het etiket zo mooi vond en die ze geen van zeiden echt lekker vonden. Ze schonk haar mok nog eens vol, trok een gezicht bij de kil-droge smaak van de wijn en zei: 'Ik heb nauwelijks boezem.'

'Wat God niet geeft, geeft Sellotape,' verklaarde Holly. 'Dat hebben ze immers op de televisie laten zien.'

'En ik ben in geen weken de deur uit geweest,' zei Tessa, Holly's vertwijfelde toon imiterend, 'omdat ik hard gewerkt heb. Daar verdien ik de huur mee. En soms ook nog een hap eten. Ik kan me echt niet permitteren me

in jouw kringen te bewegen.'

'Je kunt je niet permitteren erbuiten te blijven,' weerlegde Holly. 'Je komt er mensen tegen die straatarme kunstenaars opdrachten geven om overdreven geflatteerde portretten van hun klierige kinderen te schilderen.'

'Bovendien,' vervolgde Tessa, terwijl ze het bijna voltooide doek voor zich kritisch bekeek en begreep dat ze er deze keer niet onderuit zou komen, 'ben jij helemaal niet getrouwd.'

Holly lachte breed en vulde haar eigen mok nog eens zwierig bij. 'Ah! Ik heb

niet gezegd dat ik een man had, ik heb gezegd dat ik hem gevonden had. Het enige dat ik nu nog moet doen, is een beetje tactvolle druk uitoefenen.'

'En hij is er vanavond zeker ook.'

'Dat zou best eens kunnen,' beaamde Holly zelfvoldaan. 'Hij geeft dat feest tenslotte.'

Tessa kon vanuit haar huisje, op de helling van de op het noorden gelegen heuvels die uitkeken op de stijlvolle schoonheid van de stad Bath, in de verte het even stijlvolle en chique Charrington Grange Hotel zien liggen.

Zelfs al zou Holly er de afgelopen twee maanden niet hebben gewerkt en er niet ein-

deloos over hebben uitgeweid, dan nog zou Tessa ervan hebben gehoord. Iedereen kende het Charrington Hotel, eigendom van de gebroeders Monahan, die het in vijftien jaar van niets – nou ja, bijna niets – hadden opgebouwd tot een van de meest gerenommeerde hotels in Engeland. Het was oorspronkelijk een vroeg negentiende-eeuws landhuis dat, gebouwd op de top van de op het zuiden liggende heuvels boven Bath, een adembenemend uitzicht op de stad bood. Helaas was het gedurende de veertig jaar dat het door een ongetrouwde tante van de Monahans werd bewoond deerlijk verwaarloosd. Toen de tante eindelijk stierf, stond het dak op instorten, vertoonden de muren van de ruime vertrekken grote vochtplekken en werd het hele huis in beslag genomen door de grote liefde van de lichtelijk geschifte oude vrouw – een paar honderd beslist niet-zindelijke katten.

De roemruchte gebroeders Monahan, Ross en Max, hadden met inspanning van hun gezamenlijke krachten kans gezien het enorme kapitaal bijeen te brengen dat nodig was om het vervallen huis te veranderen in een luxueus hotel dat de allerrijksten tot zijn gasten mocht rekenen.

De pers had er haar hart aan kunnen opha-

len. Het idee dat de humeurige en onberekenbare Max Monahan en Ross, die zich tot dan toe had onderscheiden door feesten, harten breken en misdragingen op elk gebied, iets dergelijks zouden klaarspelen, was te gek om los te lopen. Max, twee jaar ouder dan Ross, was van Oxford weggestuurd na een meer dan schandelijke streek met een als non verklede prostituee en een vakbondsleider die kwam spreken, en had zich vervolgens razendsnel ontwikkeld tot een succesvolle beursmakelaar. Zes maanden later, de dag na zijn eenentwintigste verjaardag, had hij die schitterende nieuwe carrière eraan gegeven, was naar het Caribische gebied vertrokken en anderhalf jaar later teruggekomen met de complete manuscripten van niet één maar twee dikke romans. Die thrillers, met hun populaire combinatie van seks, geweld, spanning en esprit hadden een daverend succes, maar Max betwijfelde of hij er ooit nog een zou schrijven. Het was leuk geweest om te ontdekken dat hij dat kon, maar het was niet bepaald wat hij echt werken noemde.

Toch bezweek hij uiteindelijk voor de enorme bedragen die hem geboden werden, voor de luxe van het eigen baas zijn, het kunnen werken wanneer het hem uitkwam en het gemak

waarmee hij nieuwe plots bedacht. Schrijven was voor Max Monahan een fluitje van een cent en de opbrengsten waren te groot om er zijn neus voor op te halen. Hij werd al spoedig een van die weinige fortuinlijke schrijvers wiens boeken door iedereen worden gelezen. Hij was met de jaren evenwichtiger geworden en werd nu, met zijn scherpe zakenverstand en onwrikbare voornemen om succes op succes te stapelen, beschouwd als de meest pragmatische van de twee broers. Het Charrington Grange Hotel was hun gezamenlijke eigendom en ofschoon Max er niet fulltime werkte, had hij de hand in alle belangrijke beslissingen en woonden Ross en hij er nog altijd. Dikke bestsellers bleven zijn voornaamste – aanzienlijke – bron van inkomsten, maar het hotel functioneerde als een tegengif tegen de eenzaamheid die schrijven nou eenmaal met zich meebrengt. En omdat hij niet acht uur per dag achter een tekstverwerker hoefde te zitten zwoegen, zoals sommige schrijvers van wie hij had gehoord, hield hij tijd genoeg over voor de leuke dingen van het leven.

Ross Monahan daarentegen wijdde zijn hele leven aan de leuke dingen. Zelfs Tessa die nooit de roddelrubrieken las, wist dat hij een

slechte reputatie had. Deze Ross, weggestuurd van een ontelbaar aantal scholen, was berucht om zijn liefde voor plezier maken die slechts werd geëvenaard door zijn opvallend knappe uiterlijk en zijn overdonderende charme. Niet in staat het langer dan een paar weken op een en dezelfde plaats uit te houden, was hij als twintiger het prototype van een playboy, wiens buitensporigheden bijna elke week de kranten haalden. Mannen verachtten en benijdden hem en vrouwen – behalve degenen wier hart hij had gebroken – aanbaden hem.

Hoewel iedereen verbaasd was geweest toen hij zichzelf als manager van het Charrington Grange aanstelde, was men met stomheid geslagen toen duidelijk werd hoe voortreffelijk hij zich van die taak kweet.

En nu, vijftien jaar later, runde Ross Monahan het hotel nog altijd met zoveel zwier en plezier dat het nauwelijks werken leek. Aangezien hij zich altijd in uitermate chique en mondaine kringen had bewogen, had hij van het Grange een soort open huis gemaakt voor degenen die net zo zorgeloos door het leven dartelden als hij. Dit was het hotel waar je naar toe moest als je echt plezier wilde maken en daarvoor de middelen bezat.

En volgens Holly was Ross Monahan onweerstaanbaar voor elke vrouw.

‘Een stuk, zeg, een stuk!’ had ze tegen Tessa gezegd kort nadat ze bij hem in dienst was getreden. ‘Maar beslist gevaarlijk. Ik heb me vanaf de eerste dag heilig voorgenomen om niet verliefd op hem te worden.’

‘Maar dat ben je toch geworden,’ giste Tessa bij het zien van de verlegen blik in de ogen van haar vriendin. Holly had haar schouders opgehaald en geglimlacht. ‘Als ik de kans had gekregen wel,’ had ze bekend. ‘Maar die rotvent werkt niet mee, Jezus, Tessa, hij behandelt me kameraadschappelijk.’

En nu was Holly van plan hem als een zwager te behandelen. Ze was dolverliefd op Max, alleen wist Max dat nog niet. Tessa, die dol op Holly was maar soms de kriebels van haar kreeg, was bang dat het allemaal zou uitdraaien op verdriet dat op haar eigen, al te smalle schouders uitgehuild zou worden.

Intussen zou Holly over nog geen twee uur terugkomen om haar mee te tronen naar die afschuwelijke party. En ze had letterlijk niets behoorlijks om aan te trekken.